

Arrest

nr. 182 805 van 23 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 17 februari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ADELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: A.

geboortedatum: 03.08.1991

geboorteplaats: Gujrat

nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

X artikel 74/14 §3, 6°: de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend; Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 09/12/2012, 12/04/2013, 13/09/2013, 17/01/2014, 07/11/2014, 14/07/2016 en 03/12/2016.

Betrokkene diende 4 asielaanvragen in. De 1e asielaanvraag diende betrokkene in op 09/01/2012, waarbij betrokkene verklaarde minderjarig te zijn. Uit een botscan uitgevoerd op 30/01/2012 blijkt dat betrokkene meerderjarig is met een minimumleeftijd van 21.3 jaar. Betrokkene heeft dus geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 30/11/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 03/12/2012 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 06/12/2012), dat te kennis gegeven werd aan betrokkene op 05/11/2014. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 26/03/2013. Betrokkene diende een 2e asielaanvraag in op 23/05/2013. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 28/08/2013, betrokkene nam kennis van deze beslissing op 29/08/2013. Deze beslissing ging gepaard met een bijlage 13 quinquies, ter kennis gegeven aan betrokkene op 13/09/2013. Betrokkene ging in beroep bij de RVV tegen deze beslissing, dit beroep werd verworpen op 18/12/2013. Betrokkene diende een 3e asielaanvraag in op 09/09/2014, het CGVS besloot deze aanvraag niet in overweging te nemen op 29/10/2014. Hierop volgde een 13 qq 15 dagen. Betrokkene ging in beroep bij de RVV tegen deze beslissing, het beroep werd verworpen op 18/11/2015. Betrokkene diende op 17/09/2015 een 4e asielaanvraag in, op 30/06/2016 weigerde het CGVS deze in overweging te nemen. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 30/06/2016. Deze beslissing ging gepaard met een bijlage 13 quinquies, ter kennis gegeven aan betrokkene op 14/07/2016. Betrokkene ging in beroep bij de RVV tegen deze beslissing, op 23/11/2016 werd dit beroep verworpen. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende 4 asielaanvragen in. De 1e asielaanvraag diende betrokkene in op 09/01/2012, waarbij betrokkene verklaarde minderjarig te zijn. Uit een botscan uitgevoerd op 30/01/2012 blijkt dat betrokkene meerderjarig is met een minimumleeftijd van 21.3 jaar. Betrokkene heeft dus geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 30/11/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 03/12/2012 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 06/12/2012), dat te kennis gegeven werd aan betrokkene op 05/11/2014. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 26/03/2013. Betrokkene diende een 2e asielaanvraag in op 23/05/2013. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 28/08/2013, betrokkene nam kennis van deze beslissing op 29/08/2013. Deze beslissing ging gepaard met een bijlage 13 quinquies, ter kennis gegeven aan betrokkene op 13/09/2013. Betrokkene ging in beroep bij de RVV tegen deze beslissing, dit beroep werd verworpen op 18/12/2013. Betrokkene diende een 3e asielaanvraag in op 09/09/2014, het CGVS besloot deze aanvraag niet in overweging te nemen op 29/10/2014. Hierop volgde een 13 qq 15 dagen. Betrokkene ging in beroep bij de RVV tegen deze beslissing, het beroep werd verworpen op 18/11/2015. Betrokkene diende op 17/09/2015 een 4e asielaanvraag in, op 30/06/2016 weigerde het CGVS deze in overweging te nemen. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 30/06/2016. Deze beslissing ging gepaard met een bijlage 13 quinquies, ter kennis gegeven aan betrokkene op 14/07/2016. Betrokkene ging in beroep bij de RVV tegen deze beslissing, op 23/11/2016 werd dit beroep verworpen. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot

vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, onvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals

gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 13 van het EVRM, van de rechten van verdediging, van de artikelen 15 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese, van de artikelen 10 en 11 van de grondwet, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Er wordt de verwerende partij ook machtsmisbruik, rechtsmisbruik en een manifeste beoordelingsfout verweten.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de feitelijke en juridische ontwikkelingen die zich voordeden na de uitwijzingsbevelen. Er wordt niets gemotiveerd over de aanvraag om machtiging tot verblijf die hij op 8 februari 2017 indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, terwijl de verwerende partij hiervan niet onwetend kan zijn. In deze aanvraag legde hij een veelheid aan documenten voor die aantonen dat hij kan werken, geïntegreerd is en een duurzame relatie heeft. Het is verder ook kennelijk onredelijk om over te gaan tot de bestreden beslissing zonder in te gaan op het verzoek tot regularisatie, in het licht van de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij. In de gegeven omstandigheden kan er onmogelijk sprake zijn van een effectief rechtsmiddel, zoals bedoeld in artikel 13 van het EVRM.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf deed verzoeker beroep op artikel 8 van het EVRM, gelet op zijn duurzame relatie met mevrouw M.D. Verzoeker verwijst naar het motief omtrent artikel 8 van het EVRM en betoogt dat er nooit een belangenafweging werd gemaakt, rekening houdend met zijn individueel dossier, zodat de voormelde bepaling is geschonden.

Verder betoogt verzoeker dat de verwerende partij “in een zeer dubieuze motivering” stelt dat hij voorafgaandelijk gehoord zou zijn. Zijn handtekening gaat echter vooraf aan de vermelding in de beslissing dat hij gehoord zou zijn. De verwerende partij kan het niet-horen van verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing omzeilen door hem nadien te horen. Eventuele a posteriori elementen kunnen de tekortkoming bij het totstandkomen van de bestreden beslissing evident niet herstellen, zo betoogt hij. Het hoorrecht gewaarborgd in artikel 41 van het Handvest houdt meer in dan een louter formalistische benadering.

Ten slotte stelt verzoeker dat het feit dat reeds verschillende asielprocedures negatief werden afgesloten, niet impliceert dat de aanvraag om humanitaire redenen automatisch ook negatief wordt afgesloten en deze aanvraag geen andere elementen, die losstaan van een asielaanvraag, inhouden die een verwijderingsmaatregel verhinderen.

3.2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk

met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.2.3. Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft in beginsel geen schorsende werking ten aanzien van een terugkeerbesluit. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij betoogt dat de formele motiveringsplicht niet noodzakelijk vereist dat in de thans bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het feit dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet was ingediend en nog hangende was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Echter, deze vaststelling staat er niet aan in de weg dat zij zich ervan moet vergewissen dat zij, voorafgaand aan het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, tegemoetkomt aan haar wettelijke verplichtingen. Zo bepaalt artikel 7 van de Vreemdelingenwet dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan of moet worden afgeleverd in de daarin opgesomde gevallen, doch dit onverminderd meer voordelige bepalingen die zijn vervat in een internationaal verdrag. De verwerende partij wijst voorts zelf nog op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling.

Het voormelde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en heeft betrekking op een verwijderingsmaatregel, zodat het een uitoefening van het Unierecht inhoudt; bijgevolg moet het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht gerespecteerd worden. De betrokken vreemdeling dient dus in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Het arrest Boudjlida legt dienaangaande de verantwoordelijkheid duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij

dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht –en niet ex artikel 41 van het Handvest, nu deze bepaling zich richt tot de instellingen en organen van de Unie- , moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van het geval (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Gelet op de hiervoor omschreven doelstelling van het hoorrecht, kan op het eerste gezicht worden aangenomen dat ze bereikt is doordat verzoeker kort voor de bestreden beslissing een aanvraag heeft ingediend in het kader waarvan hij alle relevante elementen heeft bijgebracht die naar zijn mening een machtiging om verblijf rechtvaardigen. Verzoeker toont niet aan dat hij in de gegeven omstandigheden nogmaals zou moeten zijn gehoord alvorens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, temeer nu hij zich op dezelfde elementen steunt als deze aangehaald in de aanvraag. In casu moet dus worden vastgesteld dat aan het doel van het recht om te worden gehoord is voldaan: de verwerende partij was, op het ogenblik van het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, geïnformeerd over de specifieke situatie van verzoeker.

Uit de stukken van het administratief dossier is gebleken dat verzoeker in zijn aanvraag heeft verwezen naar het feit dat hij een relatie heeft met een Roemeense vrouw, mevrouw M.D. en dat zij samen een duurzame levensgemeenschap wensen uit te bouwen. In het kader van het onderhavige beroep bevestigt hij dit, en voert hij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, uitsluitend op grond van dat vermeende gezinsleven.

Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Opdat hij zich dienstig op deze bepaling zou kunnen beroepen, dient verzoeker in eerste instantie het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van de voormelde bepaling aannemelijk te maken.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet aangezien dit een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Ter zake moet worden vastgesteld dat, alhoewel verzoeker in het kader van zijn aanvraag, zoals reeds gesteld, had verwezen naar het feit dat hij een duurzame relatie wenst uit te bouwen met mevrouw M.D., hij in het kader van deze aanvraag geen enkel stuk bijvoegde dat ook maar een begin van bewijs zou inhouden van het bestaan van deze mevrouw, laat staan van het bestaan van een relatie tussen haar en verzoeker. Dit komt nog bevreemdender over nu de aanvraag wel werd gestoffeerd met een zeer uitgebreid stukkenbundel, vooral bestaande uit verklaringen op eer van talrijke derden, maar niet, zoals reeds gezegd, van de vermeende partner van verzoekster. Van haar is, buiten de loutere bewering in de aanvraag, geen spoor. Ook bij het huidige verzoekschrift wordt geen enkel stuk gevoegd waaruit het bestaan van de dame of de relatie tussen haar en verzoeker zou blijken. Een en ander klemmt des te meer nu verzoeker naar aanleiding van een vragenlijst die hem werd overhandigd na de

totstandkoming van de bestreden beslissing op de vraag of hij familie heeft in België (waarbij werd gespecificeerd “partner, kinderen, anderen”) “neen” had geantwoord.

In de huidige stand van het geding moet dan ook op het eerste gezicht worden geoordeeld dat verzoeker op geen enkele wijze een begin van bewijs heeft geleverd van het feit dat hij een beschermenswaardig gezinsleven heeft, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, met mevrouw M.D.. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op deze bepaling beroepen.

Verzoeker verwijst verder dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend op grond van het recht op arbeid/werk. Hij stelt aan te tonen dat hij werkwilgig is en dat de verwerende partij, door hiermee geen rekening te houden, hem niet enkel zijn verblijfsrecht onttrekt, maar zijn recht op arbeid.

Verzoeker toont niet aan dat de bepalingen waar hij naar verwijst –artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en artikel 1 van het Europees sociaal handvest- zo zij al directe werking hebben, primeren op de verblijfswetgeving. Op het eerste gezicht staat dit recht op arbeid er niet aan in de weg dat verzoeker zich, alvorens hij zich op dat recht zou kunnen beroepen, reglementair op het grondgebied bevindt, quod non.

Verzoeker voert ook nog een schending aan van artikel 13 van het EVRM. Deze bepaling kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232). Aangezien de schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340). Daarbij komt nog dat verzoeker er, middels het onderhavige verzoekschrift, in is geslaagd zijn vordering onderzocht en beoordeeld te zien alvorens hij gedwongen zou worden verwijderd, zodat er ook om die reden geen sprake is van een schending van de voormelde bepaling, en al evenmin van machtsmisbruik en rechtsmisbruik door de verwerende partij.

Gelet op de verder niet betwiste motieven van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonst dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen met schending van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- of het proportionaliteitsbeginsel, en al evenmin met schending van de rechten van verdediging, die overigens niet met concrete argumenten wordt toegelicht.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de grondwet betreft, moet worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze uiteenzet op welke wijze deze bepalingen zouden zijn geschonden, zodat dit middelonderdeel niet ontvankelijk is.

3.2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel in geen van zijn onderdelen ernstig is. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen omdat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. HEIRBRANT

A. WIJNANTS